

”Tuletko kastetilaisuuteeni?”

Oliver halusi huutaa sen katoilta, jotta koko Englanti kuulisi!

Rebecca Hogg ja
Eric B. Murdock

(Perustuu tositaapahtumaan)

”Kenenkään ei pidä väheksyä sinua nuoruutesi vuoksi. Näytä sinä uskovista hyvää esimerkkiä.” (Ks. 1. Tim. 4:12.)

Oliver ei malttanut odottaa, että viikko kuluisi. Ensi viikolla olisi suuri päivä, jota hän oli odottanut nelivuotiaasta saakka. Hän menisi kasteelle.

Oliver oli niin innoissaan kasteestaan, että hän halusi huutaa sen katoilta, jotta koko Englanti kuulisi! Hän ei malttanut odottaa, että voisi kertoa siitä ystävänsä Dylanille koulussa.

”En voi uskoa sitä. Kastepäiväni on *vihdoinkin* melkein käsillä”, Oliver sanoi. ”Siitä tulee loistava!”

”Minä luulin, että vain vauvoja kastetaan.” Dylan näytti hämmentyneeltä.

”Lasten täytyy olla vähintään kahdeksanvuotiaita, ennen kuin heidät kastetaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa”, Oliver sanoi. ”Se on minun kirkkoni.”

”Jännää”, Dylan sanoi.

Äkkiä Oliver sai ajatuksen. ”Haluaisitko tulla kastetilaisuuteeni?”

”Totta kai”, Dylan vastasi. ”Mutta minun pitää kysyä ensin vanhemmiltani.”

”Selvä!”

Oliver oli innoissaan siitä, että Dylan saattaisi tulla hänen kastetilaisuuteensa. Siitä hän sai toisen idean. ”Minä en halua kastetilaisuuteeni vain *yhtä* ystävää. Minä haluan kutsua niin monta ihmistä kuin voin!” Oliver kiihuhti kotiin ja kertoi äidille, että hänellä oli suunnitelma.

Kastettaan edeltävänä paastosunnuntaina Oliver pani suunnitelmansa toimeen. Hän lausui todistuksensa puhujakorokkeelta ja sanoi sitten: ”Minut kastetaan ensi lauantaina ja haluan, että kaikki tulevat paikalle! Kutsuisitteko kastetilaisuuteeni kaikki tutunne, jotka eivät ole kirkon jäseniä tai jotka eivät käy kirkossa?” Hän tunsu itsensä lähetyssaarnaajaksi. Hän piti siitä tunteesta tosi paljon!

Seuraavalla viikolla Oliver kutsui ystäviä, sukulaisia ja opettajia kastetilaisuuteensa.

”Minulle merkitsisi paljon, jos voisitte tulla!” hän sanoi heille.

Kun lauantai lähestyi, Oliver alkoi miettiä, kuinka moni ihminen todella ilmaantuisi paikalle. Mitä jos he olivat kaikki liian kiireisiä tai eivät halunneet tulla?

Hän piti lyhyen rukouksen, että ainakin muutama hänen kutsumistaan ihmisistä tulisi. Sitten hän lakkasi kantamasta huolta siitä, keitä saattaisi tulla. Hän tiesi, että hän oli tehnyt hyvän asian jo pelkästään kutsumalla heidät. Sitä paitsi tärkeintä päivässä oli saada kaste.

Mennessään kirkkoon kastepäivänään Oliver saattoi tuskin uskoa silmiään. Monet hänen ystävästään olivat paikalla tukemassa häntä. Hän näki jopa muutamia ihmisiä, joita hän ei tuntenut. Hän vilkutti, kun Dylan käveli sisään vanhempiensa kanssa.

Kun tuli kastamisen aika, Oliver astui lämpimään veteen. Hänen isänsä tarttui häntä kädestä, kuten he olivat harjoitelleet. Sitten isä sanoi lyhyen kasterukouksen ja laski Oliverin veteen. Ennen kuin Oliver huomasi, hän seiso jalleen pystyssä – likomärkinä ja hymyillen. Hän tiesi seuraavansa Jeesuksen esimerkkiä.

Kun Oliver oli vaihtanut ylleen kuivat vaatteet, hänen isänsä ja muutamat muut miehet konfirmoivat hänet kirkon jäseneksi ja antoivat hänelle erityisen siunauksen, jossa he kehottivat häntä ottamaan vastaan Pyhän Hengen. Jälkeenpäin Oliver kysyi, voisiko hän lausua todistuksensa.

”Kiitos teille oikein paljon siitä, että tulitte tukemaan minua erityisenä päivänäni. Se merkitsee minulle todella paljon”, Oliver sanoi. ”Minä olen kiitollinen kasteestani ja uskon, että tämä on Kristuksen kirkko maan päällä.”

Jälkeenpäin ihmiset tulivat onnittelemaan Oliveria.

”Kiitos, kun kutsuit minut!” Dylan sanoi. ”Minulla oli hyvä tunne sisälläni.”

”Kaikki ovat olleet niin ystävällisiä!” Dylanin äiti sanoi. ”Olemme tunteneet itsemme hyvin tervetulleiksi.”

Sinä iltana isä istahti Oliverin vuoteen jalkopäähän. ”Mikä hieno päivä!” isä sanoi.

Oliver nyökkäsi. ”Olen iloinen, että sain jakaa sen ystäväni kanssa.” ●

Kirjoittajat asuvat Kentissä Englannissa ja Utahissa Yhdysvalloissa.